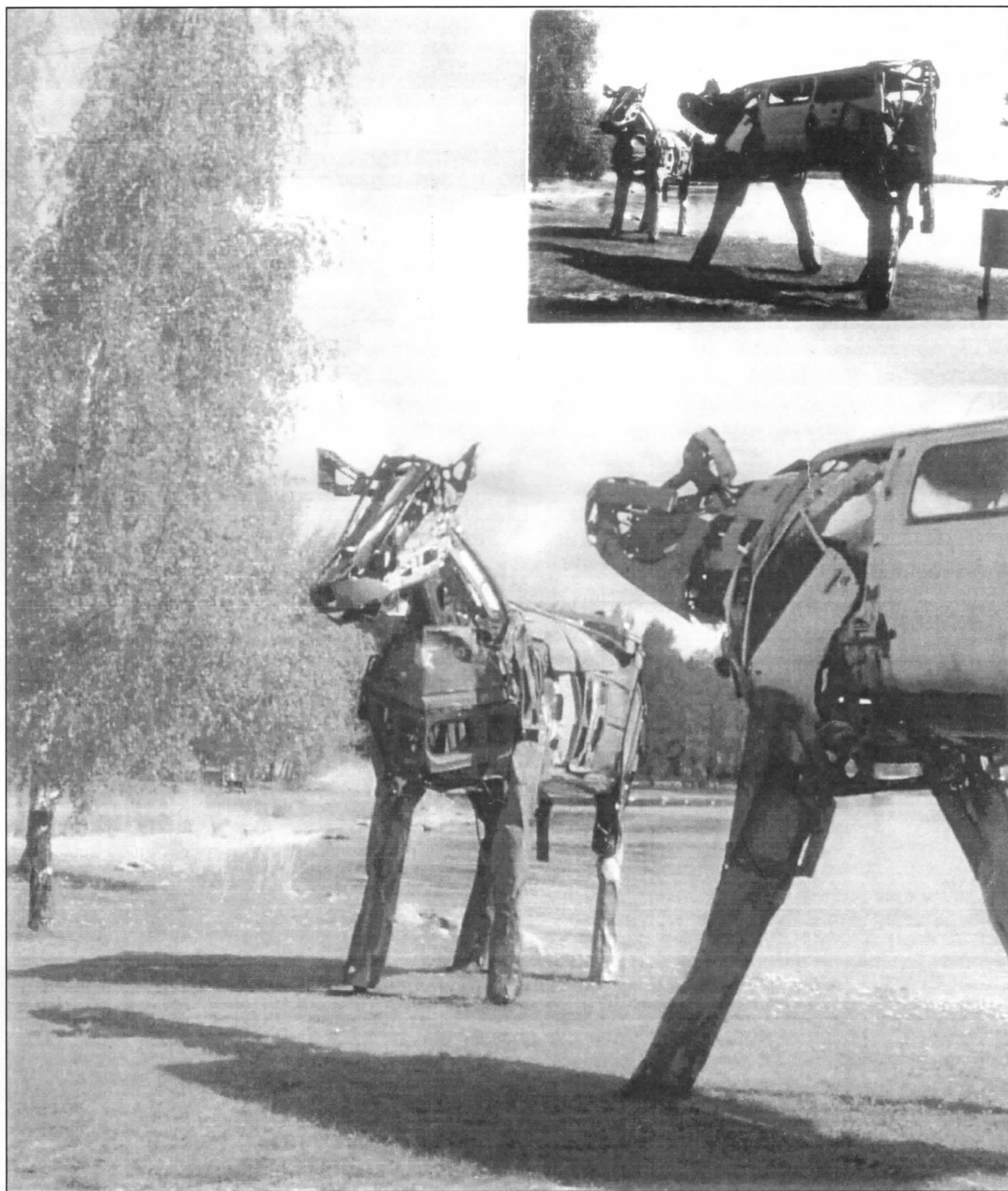

Hoskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

17.6.2009

N:o 35

Miinä Äkkijyrkän taideteoksia Haikon kartanohotellin puistossa keväällä 2009

Puheenjohtajalta

Sukuseura uuteen kauteen

Sukuseuramme täyttää ensi vuoden aikana jo 30 vuotta ja äänenkannattajamme Koskelaiset-lehti tänä vuonna 20 vuotta. Etenkin alkuvuosina seuran toiminta oli varsin vilkasta yhteisinä hyvinä tapaamisina eri puolella Etelä-Suomea, mm. Porvoossa Meeri Kekkossella, Helsingissä Karjalatalolla, Hollolan Parinpellossa, kahteen kertaan Ritva Ihalaisen ja Jaakko Viljasen luona ensin Helsingin Tammisalossa ja viimeksi Artjärven Hietanassa 1991. Tietenkin olimme myös Hannu ja Pirkko Koskelaisen luona hienoissa tilaisuuksissa Virolahden Ravijoella 1981 ja 1988.

Neuvostoliiton hajoaminen ja vanhan kommunistihallinnon kaatuminen mahdollisti kotiseutumatkamme raja-alueelle Vahvialaan vuodesta 1989 lähtien. Viipurissahan olimme jo päässeet käymään aikaisemminkin. Niinpä heti vuoden 1990 aikana oli seuran järjestämällä kotiseutumatkoilla ennätysmäärä eli 120 osanottajaa.

Yhteiset matkat antoivat tilaisuuden myös sukuun kuuluvien tapaamisiin, mikä toisaalta on vähitellen jäsenten ikääntymisen ohella vähentänyt mielenkiintoa erillisiin sukutapahtumiin.

Kolmekymmentä vuotta on pitkä aika. Tänä aikana ovat monet perustajajäsenet jo siirtyneet ajasta ikuisuuteen. Heistä mainittakoon tässä vain kunniajäsenemme Ilmi Koskelainen sekä muista johtokunnan jäsenistä Eino Koskelainen, Pauli Vainikka ja Kaarlo Tetri.

Hannu Koskelaisella on ollut ratkaiseva merkitys sukuseuramme perustajana ja sen ensimmäisenä 17 vuoden ajan toimineena puheenjohtajana. Se oli Hannu, joka kokosi osoitteet ja kutsui seuran perustavan kokouksen koolle, järjesti ensimmäiset kotiseutumatkat, perusti lehtemme jne. Työstään karjalaisuuden hyväksi hänet on palkittu Karjalan Liiton kultaisella ansiomerkillä.

Viimeisen kahdentoista vuoden ajan seuran sihteerinä toiminut Pekka Koskelainen samoin kuin puheenjohtaja Heikki ovat vedoten ikäänsä ja 20 vuoden palveluaikaansa myös lehden toimittajina ja avustajina, ilmoittaneet jäävänsä pois johtokunnasta ensi vuosikokouksessa. Heidän tilalleen tulee siten löytää uudet henkilöt.

Sopivia henkilöitä hoitamaan puheenjohtajan, sihteerin ja rahastonhoitajan tehtäviä seuramme

piiristä varmasti löytyy. Samoin löytyvät lehteen uudet toimittajat. Lehtemme on osoittautunut ehkä tärkeimmäksi yhdyssiteeksi jäsenten välillä. Lehden julkaiseminen tulisi siten saada varmistettua siten, että se uusien toimittajien ilmestyisi aluksi ainakin kerran vuodessa.

Nykyisten aktiivijäsenten tulisi siten hyvissä ajoin ennen tulevaa, 12.7.2009 pidettävää vuosikokousta valmistella valintoja ja löytää uudet henkilöt vapautuviin tehtäviin yhdistyksen johdossa..

Jäädessäni nyt pois Sukuseuran hallinnosta esitän parhaat kiitokset sekä omasta että Pekan puolesta kaikille jäsenille, jotka ovat osallistuneet toimintaamme hallinnon eri tehtävissä samoin kuin kokouksissa, kotiseutumatkoilla ja lehtemme pätevinä avustajina. Nämä ovat olleet hyviä vuosia. Kiitos niistä.

Heikki Koskelainen

Kokouskutsu

Koskelaiden Sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous pidetään 12.7.2009 Elimäella välittömästi kello 13 alkavan Vahvialan pitäjäjuhlän päättymisen jälkeen. (Seurakuntakeskuksessa, kirkkoa vastapäätä).

Kokouksessa käsitellään sääntöjen 11 §:ssä määrätty asiat:

1. Esitetään toimintakauden 1.7.2007-30.6.2009 toimintakertomus, tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto.
2. Päätetään vastuuvapauden myöntämisestä johtokunnalle tai toimenpiteistä, joihin edellisen kauden hallinto ehkä antaa aiheita.
3. Vahvistetaan seuraavan toimintakauden toimintasuunnitelma ja talousarvio.
4. Päätetään seuraavan toimintakauden jäsenmaksun suuruudesta.
5. Valitaan johtokunnan puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja.
6. Valitaan johtokunnan jäsenet
7. Käsitellään muut johtokunnan tai seuran jäsenten kokoukselle esittämät asiat.

KOSKELAISTEN

SUKUSEURA ry

Toimintakertomus kaksivuotiskaudelta
1.7.2007-31.3.2009

1. Jäsenistö

Koskelaisten sukuseuran jäsenistö koostuu lähinnä entisen Viipurin läänin Vahvialan kunnan Koskelan kylässä 1600-luvulta lähtien asuneen Koskelaisten suvun jälkeläisistä ja heidän puolisoistaan. Vuonna 1980 perustetun seuran jäsenmäärä on n. 170. Seuran tarkoituksena on vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvaisuuden tunnetta jäsenistönsä keskuudessa. Seura on Karjalan liiton ja Karjalaisten sukuyhteisöjen liiton jäsen.

2. Toiminta tilikaudella 1.4.2007 – 31.3.2008

2.1 Vuosikokous

Sääntöjen mukainen kaksivuotiskauden jälkeinen vuosikokous pidettiin Vahviala-päivien yhteydessä Artjärven Maamiesseuran talon kokoushuoneessa 1.7.2007. Kokouksen puheenjohtajana toimi seuran puheenjohtaja Heikki Koskelainen ja sihteerinä Pekka Koskelainen. Kokous hyväksyi toimintakertomuksen, vahvisti tilinpäätöksen ja myönsi johtokunnalle vastuuvapauden toimintakaudelta 1.7.2005 - 31.3. 2007. Samoin hyväksyttiin seuraavalle kaksivuotiskaudelle 1.4.2007 – 31.3.2009 toimintasuunnitelma talousarvioineen.

Johtokunnan puheenjohtajaksi valittiin edelleen Heikki Koskelainen ja varapuheenjohtajaksi Raija Putus. Johtokunnan muiden jäsenten lukumääräksi päätettiin neljä. Jäseniksi valittiin Anu-Leena Koskelainen, Hannu Koskelainen, Pekka Koskelainen ja Annele Vartiainen.

Tilintarkastajiksi valittiin Pirjo Mäki-Korte ja Juhani Partanen sekä varalle Anja Laitinen ja Jukka Hyske.

2.2 Kotiseutumatka

Seuran perinteinen kotiseutumatka Vahvialaan ja Viipuriin tehtiin 16.8.2008. Matkan kohteina olivat Tervajoki, Koskela, Viipurin keskusta ja Monrepos.

Koskelassa saimme todeta ralliautoilun vallanneen sijansa myös Viipurin tienoilla, jossa yksi yleisöpaikka oli juuri Koskelan koskella. Siellä saatoimme myös näyttää ralliyleisölle kallioon hakattua sukuvaakunaamme vuosilukuineen 1620–1944.

Paikallisena oppaanamme Tervajoelta lähtien oli entiseen tapaan Mihail Kostolomov, joka sujuvalla suomellaan esitteli paikallisia nähtävyyksiä. Entisenä Monrepon puutarhurina hän kertoi tuntevansa, paitsi kartanon historian ja nähtävyydet, myös puiston jokaisen puun ja pensaan.

Onnistuneista matkajärjestelyistä vastasi johtokuntamme jäsen Hannu Koskelainen.

2.3 Talous

Seuran jäsenmaksu oli 12 euroa vuosina 2008 ja 2009. Lisäksi jäsenet ovat voineet vapaaehtoisesti maksaa Karjalan Liitolle jäsenmaksun joka vuodelta 2008 oli 5 euroa ja vuodelta 2009 kuusi euroa.

Vuoden alussa peritystä jäsenmaksusta on tulolaskelmaan kirjattu vain tilikaudelle kuuluva kolmen kuukauden osuus.

Toimintakauteen sisältyvän tilikauden 1.4.2007–31.3.2008 tulos muodostui 171,07 euroa alijäämäiseksi. Sen sijaan kauden 1.4.2008 – 31.3.2009 tilinpäätös osoittaa 340,80 euron ylijäämää.

Seuran lehti ilmestyi toimintakauden 2007–2009 aikana neljä kertaa; no 32 joulukuussa 2007, no 33 toukokuussa 2008, no 34 joulukuussa 2008 ja no 35 kesäkuussa 2009. Lehden toimittajina ovat olleet seuran puheenjohtaja Heikki Koskelainen ja sen sihteeri Pekka Koskelainen, joka on vastannut lehden teknisestä toteuttamisesta ja sen jakelusta.

3. Toimintasuunnitelma vuosille 2009-2011

Ensi vuonna 30 vuotta täyttävä sukuseuramme on tulossa uuteen kehitysvaiheeseen. Viime vuosina on käynyt selväksi, että tavanomainen kokoustoiminta ja juhlat eivät enää vedä osanottajia samalla tavalla kuin vielä 20-30 vuotta sitten. Monelle riittää yhteinen lehti ja seuran kautta yhteys sukuun sekä kotiseutumatkoihin joko seuran tai muiden karjalaisyhteisöjen järjestäminä. Seuran toimintaan tarvitaan jatkossa uutta näkemystä ja aktiiviteettia.

Seuran toiminnan painopisteet ovat viimeisten vuosien aikana vakiintuneet siten, että parillisina vuosina järjestetään kotiseutumatka ja parittomina vuosina kokoonnutaan sukukokoukseen, jonka yhteydessä pidetään sääntömääräinen vuosikokous. Näin tulee tapahtumaan myös alkaneella toimintakaudella. Lisäksi voidaan yleisestä mielenkiinnosta riippuen järjestää yhteinen matka esim. osallistumalla Karjalan Liiton risteilyyn.

Johtokunta

TUOSLASKELMA 1.4.2008-31.3.2009

1.4.2007-31.3.2008

Toiminnan kulut		
Lehden painatus	1 041,30	902,63
Lehden postitus	307,9	236,15
KL:n jäsenmaksut	516,00	330,00
Muut kulut	40,00	16,9
Pankkikulut	109,63	77,97
Verot	0,00	0,00
Kulut yhteensä	2014,83	1563,65
Varainhankinta		
Jäsenmaksut	-2351,00	-1 390,00
Korkotuotot	-4,63	-2,58
Tilik. yli-/alijäämä	-340,80	171,07

TASE**31.03.2009**

31.03.2008

VASTAAVAA

Rahoitusomaisuus		
Pankkitili	4 469,88	3 999,05
Siirtosaamiset	18,00	
Sukuviirit	90,00	90,00
Yhteensä	4 577,88	4 089,05

VASTATTAVAA

Siirtovelat	592,03	370,00
Jäsenmaks. jaksotus	1 596,00	1 670,00
	2188,03	2040,00
Oma pääoma		
Pääoma 1.4	2 049,05	2 220,12
Tilik. yli-/alijäämä	340,80	-171,07
	2 389,85	2 049,05

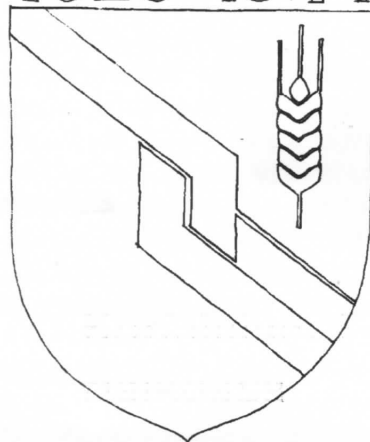
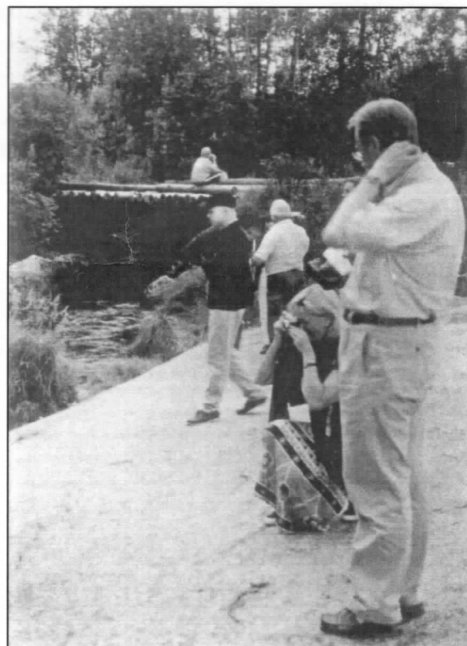
Vastattavaa yht.	4 577,88	4 089,05
------------------	-----------------	-----------------

Johtokunta

Siinä se on! sanoi Ilmi Koskelainen havaittuaan kallioon 24.6.1998 hiekkapuhaltamalla tehdyn sukuvaakunan, kotiseutumatkalla 12.8.2000.

*Sukuvaakunan kaaviokuva
hiekkapuhallettiin Koskelan kosken
kallioon 24.6.1998*

1620-1944*Kotiseutumatka 12.8.2000*

Koskelaiset-lehti 20 vuotias

Sukuseuramme täyttää ensi vuonna 30 vuotta.

Tämän vuoden marraskuussa tulee taas täyteen 20 vuotta lehtemme ensimmäisen numeron ilmestymisestä. Puheenjohtajamme Hannu vastasi lehden ensimmäisestä 10 numerosta vuosina 1989-1996. Sen jälkeen nykyinen puheenjohtaja on hoitanut tehtävää. 25 numeron osalta. Seuraavassa on muutamia muistikuvia lehtemme alkuvuosilta.

Sukuseuran toiminta oli alussa varsin aktiivista. Perustajasukupolvea yhdisti paitsi sukulaisuus myös yhdessä koettu evakkotaival, josta tosin silloinkin oli kulunut jo n. 35 vuotta. Ensimmäiset kotiseutumatkat olivat menestyksiä, niitä kuvattiin paljon myös lehdessämme. Tosin vielä nykyisin-kin saamme bussin täyteen Vahvialaan ja Viipuriin suuntautuvilla matkoillamme. Sitten on varsinainen kokoontumisaktiivisuus vähentynyt. Emme enää tunne toisiamme kuten ennen.

Sukututkijamme Eva-Liisa Maamiehen (os. Koskelainen) kirjoitti lehden ensimmäisessä numerossa vuoden 1769 verollepanokartan tiedoista Vahvialan kylän tiluksista Viipurin pitäjässä. Kylän todettiin sijaitsevan kahden peninkulman päässä lähimmästä tapulikaupungista Viipurista. Kylän pelot pehmeässä, heikosti hiekkaisessa ja savisessa maaperässä ovat raivautu niin pitkälle kuin mahdollista. Pelloista viljellään vuosittain 2/3 siten, että rukiilla on 1/3, ohralla 1/3 ja loput kesannolla. Sato on kolminkertainen, harvemmin nelinkertainen.

Kalavedet ovat vähäiset. Koskelan tilalla on pieni vesimylly peltojen vieressä. Sitä voidaan käyttää ainoastaan keväisin ja syksyisin. Kun kunnan metsääkään ei ole, niin halonajo ja muunlainen rahatti on ollut

Vuoden 1723 henkikirjan mukaan Koskelainen tilalla, n:o 4, jonka pinta-ala oli suurelta tuntuva 700 hehtaaria, asui neljä taloutta yhteensä 29 henkeä. Tyypillistä suvulle oli poikalasten runsaus, sillä heitä oli yhteensä 17 tyttöjen määrän ollessa vain neljä. Onneksi pojille useimmiten oli kysyntää lähiseutujen tyttöjen puolisoina ja usein myös isäntinä. Koskelan talon asuttavuutta paransi se, että suku omisti tilan, vuoden 1723 väestönlaskennassa autiotilaksi kutsutun Nurmissa, jonne veljeksistä suuriperheisin Risto, muutti 1729.

Lehtemme numerossa 6/1.10.1993 kerrottiin, että Koskelaisten sukuviiri paljastettiin ja otettiin käyttöön 27.7.1993 suvun syntysijoilla Koskelan kosken partaalla. Viirit esitteli sen suunnittelija, seuramme vastikään edesmennyt Pentti Sipiläinen, jolle luovutettiin tekijänpappale. Seuraavat kappaleet

ojennettiin Hannu Koskelaiselle ja Ilmi Koskelaiselle. Tilaisuudessa jaettiin myös Karjalan Liiton ansiomerkit: kultainen Hannulle, hopeinen Pauli Vainikalle ja pronssinen Maija-Liisa Laaksolle. Ilmi Koskelainen oli jo muutama vuosi aiemmin saanut Liiton kultaisen ansiomerkin.

Monitoiminen Ilmi sai seuraavana vuotena Pohjois-Haaga seuralta merkittävän tunnustuksen kotiseututyöstä, kun hänelle istutettiin Runar Schildtin puistoon nimikkotammi 1.10.1994. Tästä, samoin kuin Ruotsin laivalla pidetystä seuran 15-vuotisristelystä kerrottiin numerossa 9.

Lehden seuraavassa numerossa muisteltiin mm. seuran Viipurin matkaa sekä elämää Viipurin tie-
noilla ennen talvisotaa. Pienenä yksityiskohtana
mainittakoon, että epäpoliittinen palokunta-aate oli
varsin voimakasta niin Vahvialan Tervajoella kuin
Viipurin Hiekassakin, jossa lisäksi vaikuttivat kaik-
kia kansalaispiirejä koonneet, hyvin menestyneet
Saunaosuuskunta sekä Laivaosuuskunta.

Heikki

Roskelaiset

SUKUSEURAN
TIEDOTUSLEHTI

Parvo 30. 11. 1989

No. 1

Hyvät Sukulaiset

Notes on contributors

Maanpäällinen on kasvoista nusta sukujen janoit ovat ikänsä! Niin koskettavasti kutsu-
laidin. Täällä ruutunsa, ovat ilmoittamassa
suomessa jänne perustavien Koskettavien su-
seuran 17.5.1980 Karjala-nimosa Helsingissä
jouta pukea liittyne suuran myöskin Karjala
Laitos on enimmäkseen suksessa. Ja
arvoisia kutsuja, nyt on lähesssi suuran en-
simäinen julkaisu. Teistä kaikista riippuu, saako
tämä lehti jatkua.

Site location information:

Karjalan henno on luhkettunut Suomessa josta-
kin. Viimeisimmät tutkimukset ovat osoittaneet
vastaanvasta, että Italian maissa oli parhaiten
vastaanvastaan otettiin suomalaisen kansa, joka
sitien jatkettiin kahdeksi toisen suomalaisen po-
joittajien ja Suomenlaisten Varsinais-Suomen ja
toinen laatu kannasta kanta Karjalain jolliten
synyi Kotkan (Kälviän) yhteisö. Tästä Koo-
lasta löysi myöskin peräisin niin Karjal-
lain myöskin kerrotaan olevan, että Varsinais-
Suomalainen siirtolaisten oli tullut josta-
kin -vastaanvastaan saattajajolliten. Toinen et-
nografisissa tutkimuksissa on todettu niin. Ant-
eena oleen asuette ja jopa 7000 vuotta ennen
sivallak saame.

Edeffaaleevan yhteisöön kuulunevat myöskin
koululaiset.

Therapeutic

[illegible]

Voidaksemme ryhtyä nykyisiin toimintatapoihin olemme olleet miehistämme samantapainen joukko kuin tarpeellinen yhdyskunta, josta voimme ottaa vain sen määrän historialla kuin nykyisin nykyisin suhteellisuusomme. Käytännössä tarvitsimme sen, jota emme voimme kuvata, vaan vain suuren tietäen asuimme palauttamme ja nykyisin toimintatavojen ja kirjallisuuden nyky-

Hyvää elämäntapaa! Terve laulu!
Hanna Koskinen

Sukunimi keskijohdella on tulkittu ja jatkuvuudellinen tapahtuma.
Kuvassa vuodelta 1983, jolloin kokouksissaan Riva (Helsingin ja Jukka Viljosen
toimii Helsingin Seurakunnassa.

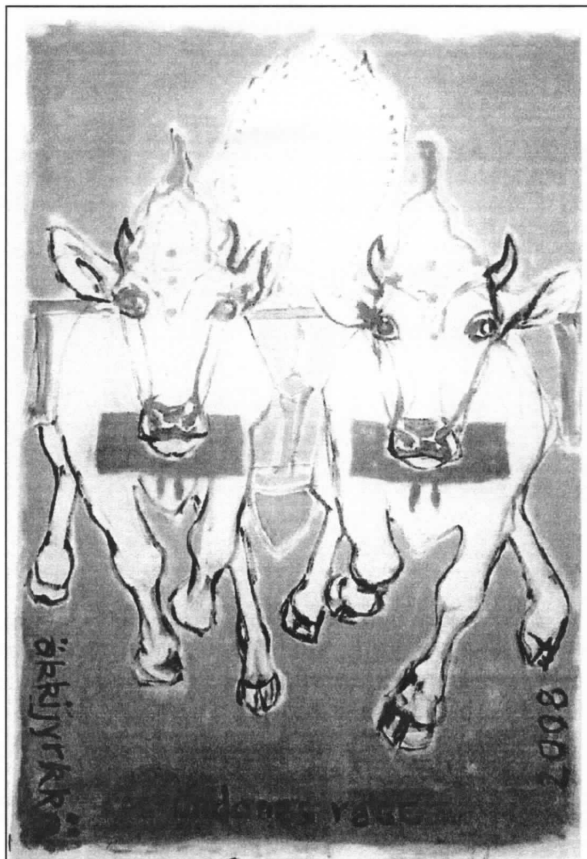

Haikon kartanon nykyaikaa:

Miina Äkkijyrkkä Haikossa

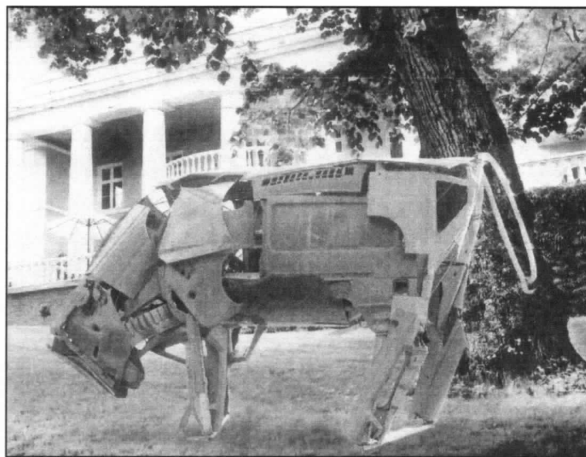
Tunnettu, puhuttu, ihailtu ja inhottukin kuvanveistäjä Miina Äkkijyrkkä vietti toukokuussa uuden näyttelynsä avajaisia Hotelli Haikon kartanossa. Kun meillä on kotona jo 25 vuoden ajan ollut ikkunalla Miinan pronssinen vasikka, oli mukava pitkästä ajasta mennä katsomaan, miltä hänen taitteensa juuri tällä hetkellä näyttää.

Yllätys sinänsä oli se, että avajaisissa vietettiin samalla hänen 60-vuotispäiväänsä. Ja miten vietettiin; näyttelyn avasi kauppaneuvos Satu Tiivola, kulttuurikaupunki Porvoon tervehdyksen esitti valtuuston puheenjohtaja Mikaela Nylander, Viktor Klimenko lauloi ja Miinakin lauloi, ei ehkä niin kauniisti, mutta kovaa.. Miina säteili avonaisuudessa iltapuvussaan, maistettiin shampanjaa ja laulettiin yhdessä. Tunnelma oli mahtava.

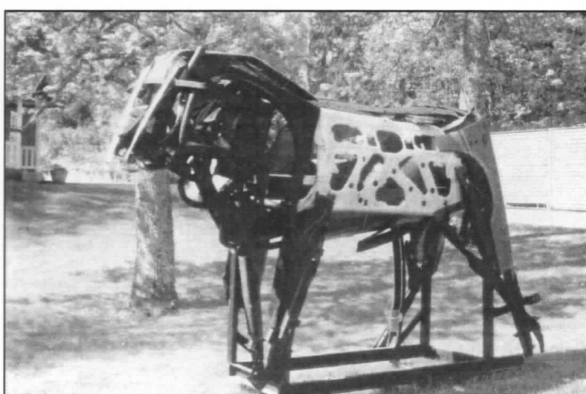

Kuva näyttelyjulisteesta

haikko.fi

Miina Äkkijyrkkän taideteoksia näyttelyalueelta

Näyttelyn työt on sijoitettu siten, että maalaukset ja pienemmät veistokset ovat sisätiloissa ja uudet, komeat autonromuista tehdyt veistokset kartanon puistossa kaikkien nähtävillä. Aikaisempaa enemmän on tällä kertaa mukana myös maalauksia, nautaeläimistä nekin. Viime aikoina hänen luomuksiaan on nähty myös Marimekon kankaisissa, jotka ovat tiettävästi myyneet hyvin.

Varsinaisten esittelijöiden lisäksi myös taiteilija itse kertoi töistään. Satuimme olemaan juuri paikalla kun hän kertoi, että joskus parhaimmassa luomisvaiheessa hänellä oli vaikeuksia ajaa autoa. Liikenteessä kun oli niin paljon hyvännäköisiä autoja, joista olisi tullut hänelle hyvää ja käyttökelpoista materiaalia. Uutena ja teknisesti haastavana aineksena hänellä oli myös U-palkki, josta siitäkin syntyi mahtava otus.

Varsin värikäs ja vauhdikas on tämä kaikkien tuntema, tyylissään taas uutta kehittänyt taiteilija. Hänen näyttelynsä on ainakin suurten veistosten osalta kartanon puistossa koko pitkän päivän kaikille avoin. Kannattaa mennä katsomaan.

Aulikki ja Heikki

VIIPURIN PIIRIN LOTTIEN TOIMINTAA

Näillä palstoilla on käsitelty jonkin verran viime sotien tapahtumia. Lottien osuus on kuitenkin jäänyt varsin vähälle. Seuraavassa on tarkoitus hieman kosketella Lotta Svärd yhdistyksen Viipurin piirin toimintaa vuodesta 1919 Talvisodan päättymiseen. Lähteenä ovat Hilda Laasosen ja Pertti Vuoren *Viipurin piirin lottien YH ja Talvisota* (Vaajakoski 2007), Vahviala-Seuran *Vahviala kotiseutua kuvina* (Tampere 1997) ja Hannu Koskelaisen *Taistelut Tervajoen rannoista ja Tervajoen soturit* (Tampere 2008). Sinänsä Vahvialan lotista on aika vähän tietoja ja Tervajoesta vielä vähemmän, oikeastaan vain maininta *Tervajokilaisessa n:o 55/2004*. Samalla tulee muutama asia Vahvialan suojeluskunnasta.

Valtakunnallinen Lotta Svärd perustettiin virallisesti Helsingissä maaliskuussa 1921.

Lotta Svärd yhdistyksen tarkoituksena on herättää ja lujittaa suojeluskunta-aatetta ja avustaa suojeluskuntajärjestöä suojaamaan uskontoa, kotia ja Isänmaata.

Alueellisella tasolla Lotta Svärd järjestäytyi suojeluskuntapiireittäin, jotka olivat samalla lottapiirejä. Viipurin laaja piiri ulottui rajalta Saimaalle. Yhdistyksiä oli sen alueelle perustettu 1919 alkaen. Piirissä oli 1921 jo 43 paikallisosastoa.

Myöhemmän Vahvialan pitäjän osalta toiminta alkoi Hovinmaan suojeluskunnan naisosastosta. Se muodostettiin jo 24.11.1919 omaksi Tienhaaran osastoksi, joka sitten liittyi Vahvialan paikallisosastoon kunnan tultua 1920 perustetuksi. Tienhaara itsenäistyi uudelleen omaksi paikallisosastokseen 1934. Tienhaara kuului 1936 alkaen Viipurin kaupunkiin.

Vuonna 1938 paikallisosastoja oli 56. Ne ja kaantuivat 280 kyläosastoon. Jäseniä oli 12 253. Piiri oli jäsenistöltään valtakunnan suurin ja ykkönen myös useimmissa toiminnoissa.

Keskeisin toiminta tapahtui jaostoissa. Ne olivat lääkintä-, muonitus-, varustus- sekä keräys- ja kansliajaosto. Ilmavalvontajaosto perustettiin 1932 ja viestijaosto 1934. Jaostot huolehtivat alansa toiminnasta, koulutuksesta ja materiaalihankinnoista avustaen näissä paikallisosastojen vastaavia toimintoja.

Lottien tyttötyö alkoi Viipurin piirissä epävirallisesti 1929 ja sai oman johtajansa 1934. Tyttöosastoja oli 1938 jo 130 ja niissä jäseniä 2 991. Käytännössä tytöt yleensä työskentelivät äitien-
sä mukana apuna eri tehtävissä.

Linnoitustyöt

Vapaaehtoinen linnoitustyö Kannaksella alkoi 4.6.1939. Joukkojen muonitus oli huhtikuussa määrätty Lotta Svärdille. Sen johtamista varten perustettiin erikseen Kannaksen toimisto. Viipurin piirin tehtäväksi tuli asettaa 25 % tarvittavasta työvoimasta eli 217 lottaa. Määrä nousi kuitenkin pian 250:een. Komennus kesti aina kaksi viikkoa, kun linnoittajat työskentelivät viikon.

Jo tarvittavan kaluston hankkiminen oli melkoinen urakka, mutta siitä selvittiin ajoissa. Elin-
tarvikkeiden hankkiminen oli oma lukunsa. Siinä myös Kannaksen kauppiat joutivat koviin täydentäessään varastojaan ja joutuessaan töihin yötä myöten.

Päivät olivat pitkiä ja työ rankkaa. Niiden kyllien lotat, joiden alueilla oli työmaita, joutuivat työhön sataprosenttisesti. Päivittäin muonitettiin keskimäärin 3 000 miestä siis tuolloisen rykmentin verran. Töihin osallistui kaikkiaan noin 70 000 miestä, mikä oli valtava määrä.

Oman lisänsä antoi elokuussa Kannaksella järjestetty suuri sotaharjoitus, jossa lotat olivat mukana omissa tehtävissään. Päätösparaatissa 12.8. Viipurissa marssi myös iso joukko lottia.

Ylimääräiset harjoitukset eli YH ja Talvisota

Armeijan valmiuden nostaminen alkoi jo linnoitustöiden aikana. Ne eivät ehtineet kunnolla edes loppua, kun 10.10.39 alkoi suojajoukkojen liikekannallepano. Täydeksi muututtuaan se nimettiin hämähäyryistä ylimääräisiksi harjoituksiksi (YH).

Samalla alkoi Kannaksen eteläosien evakuointi. Valitettavasti neuvottelujen pitkittyminen johti siihen, että osa evakuoituista palasi takaisin ja joutui sitten sodan syttyessä pahasti jalkoihin.

YH:n aikana oli lottien valtakunnallisena suurtyönä leivän leipominen armeijalle. Se jatkui koko sodan ajan 125 000 kilon päivävauhdilla. Sitä olisi ollut mahdoton muulla tavalla hoitaa. Syksyn aikana kerättiin suuret määrät vaatteita, joita lähetettiin myös joukkojen käyttöön.

Viipurin piirin hyvin koulutetut lotat olivat alusta alkaen valmiina ilmavalvonta- ja viestitehtävissään.

Paikallisosasto osallistuivat suurella panoksella sekä keskitettävien että alueelle jääneiden joukkojen huoltoon. Tulihan piirin alueelle noin 150 000 miestä. Muonituksen lisäksi piirin alueella toimi yli 200 kenttäkauppaa ja kanttiinia.

Erityisesti kahvia ja sokeria kului tuhansia kiloja.

Myös koulutusta jatkettiin koko ajan. Erityinen tarve oli kouluttaa ilmavalvonta- ja viestilottia. He valmistuivat sodan alkaessa ja joutuivat suoraan tositoimiin.

Sodan syttyminen 30.11.1939 ei sinänsä muuttanut toimintaa. Tietysti esimerkiksi ilmahyökkäykset vaikuttivat hankaloittavasti kaikkeen. Erityisesti Viipuri oli jatkuvasti pommituskohdeena. Piirihohtokunnan toimisto siirrettiinkin jo 3.12. Lappeenrantaan. Sieltäkin jouduttiin pommitusten takia siirtymään Lauritsalaan. Lopullisesti oli Viipurista lähdettävä 22.2. 40.

Evakuoinnit aiheuttivat suuria muutoksia ja aiheuttivat valtavasti lisää työtä. Muun muassa kaiken omaisuutensa menettäneille lotille oli hankittava välttämättömät vaatteet ja muut tarvikkeet. Lottia luonnollisesti lähti perheidensä mukana uusille sijoituspaikoille.

Rauha solmittiin Moskovassa 12.3. 40 ja astui voimaan seuravana päivänä. Viipurin lottapiiri supistui 14 osastoon, joissa oli noin 3 000 jäsentä.

Vahvialan lotat ja suojeluskunta

Tietoja on kovin vähän, sillä Vahvialan paikallisosaston asiakirjat ovat lähes kaikki kadonneet. Osasto perustettiin virallisesti 1921. Kyläosastoja olivat Lautala, Rakkola, Sipilä-Koskela, Tervajoki ja Tervajärvi. *"Kotiseutua kuvina"* kirjan mukaan toimintaa oli lisäksi Hounissa, Loukossa ja Nurmissa sekä ilmeisesti Vanhakylässä. Toimintaa on myös voinut olla naapurikylän yhteydessä, eikä omaa osastoa ole virallisesti perustettu.

Vahvialan paikallisosaston puheenjohtajana toimi 1939 Olga Linnamo. Jäseniä oli 215. Talvisodan ajan toiminnasta mainittakoon, että osasto sai 10 000 mk avustuksen lottien varustuksen hankintaan. Rintamalle lähetettiin reserviläisille 10 kaulaliinaa, 161 paria sukkia, 94 paria käsineitä, 44 välihouset, 24 flanellipaitaa, savukkeita, omenia, kirjoja yms. Valitettavasti osaston toimintakertomus katkeaa kesken lauseen. Enempää ei tiedetä.

Lotta Svärd toimi rinnan suojeluskunnan kanssa, joten näissä kylissä on ollut myös sk:n osastot, pois lukien Tervajoki.

Vahviala kuului Viipurin sk-piirin alueeseen n:o 23 tai 24. Suojeluskunta rakensi oman talon kirkonkylään yhtenä maan ensimmäisistä. Se tuhoutui Talvisodassa. Jäsenmäärästä ei ole tarkkaa tietoa, mutta se lienee ollut 150-200. Aluepäällikkönä toimi palkattu henkilö. 1920-luvulla tehtävää hoiti ainakin Aarne Mytty. Talvisodan alla aluepäällikkö oli luutnantti Arvo Veikko Uimonen. Hän lähti sotaan Vahvialan komppanian päällikkönä (3.Komppania/ Erillispataljoona 3)

ja kaatui Yläsommeella 18.2. 40.

Joitain hajatietoja voitaneen tässä mainita. Nurmista lähti 16 pikkulottaa piirin leirille 1935. Nurmissa oli myös suojeluskuntapoikien toimintaa. Erittäin aktiivinen oli Rakkola, jossa 1927 otetussa kuvassa on 11 nimellä mainittua lottaa. Saman ajan sk-kuvassa on 25 miestä hyvissä varusteissa aluepäällikkö Aarne Mytyn johdolla. Eräässä kuvassa on yli 40 miestä ja naista. Kyläpäällikkönä Rakkolassa toimi sk-väpeli Tahvo Ylärakkola, jolla erään kuvan mukaan oli varusteinaan mm. kypärä ja miekka, ehkä enemmänkin huumorimielessä. Sittemmin hän perheineen eli Porvoon maalaiskunnan Karjalaiskylässä tämän kirjoittajan naapurissa. Todettakoon vielä, että koko Alarakkolan perheen yhdeksänmiehinen veljessarja oli suojeluskunnassa.

Tervajoki

Vahvialan kylissä oli runsaasti yhdistystoimintaa. Tervajoellakin oli ykkösenä vapaaehtoinen palokunta. Lisäksi oli runsaasti urheilutoimintaa kunnan ja naapurikylä Karppilan seuroissa. Tarjolla oli myös Viipurin Urheilijoiden Tienhaaran osaston harjoituksia ja kilpailuja.

Työväkeä kuului runsaasti Karppilan vireään työväenyhdistykseen. Lisäksi oli vielä opettaja Liinu Sutisen vetämät Martat.

Tervajoelle ei koskaan perustettu suojeluskunnan kyläosastoa. Muutama mies kuului kirkonkylän osastoon.

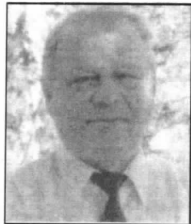
Lotta Svärdin Vahvialan paikallisosaston kyläosasto perustettiin kylään vasta maaliskuussa 1939. Tarkkaa päivää ei ole säilynyt, mutta Selma ja Toivo Sepän vieraskirjassa on säilynyt maininta ensimmäisistä lottaneuvontapäivistä 18.-20.4. 1939. Osanottajat ovat olleet: puheenjohtaja Lydia Kapulainen, Alma Junnola, Hilma Savelainen, Anna Hedlund, Elli Mitikka, Karin Koskelainen, Eevi Veijalainen, Inka Poikulainen ja Siviä Pukki. Ohjaajana toimi piirin lottaneuvoja Rauha Pokka.

Juuri muuta tietoa ei ole löytynyt. Huomattavaa on, että kylätoiminnan sielu opettaja Liinu Sutinen ei katsonut voivansa liittyä lottiin, vaan jatkoi marttojen vetäjänä. Hän halusi pysyä puolueettomana, sillä lottien katsottiin edustavan poliittista oikeistoa tässä varsin vasemmistohenkissä kylässä.

Jäsenmäärä on arvattavasti pysynyt melko pieninä, ehkä 20-30 tienoilla. Vakiotoimintana olivat kuukausittaiset ompeluseurat. Oletettavasti muutama jäsen on ollut linnoitustöiden muonituksessa mukana. Samoin joitakin jäseniä kävi erilaisia kursseja.

YH ja sota tulivat pian. Tällöin ainakin Tervajoen koululla järjestettiin kaasunaamarien valmistuskurssit. Sodan aikana luonnollisesti toimit-

tiin muiden yhdistysten tapaan. Kylä evakuoitiin 18.2. 40. Karin Koskelainen ja Mirjam Savelainen hoitivat kylän puhelinkeskusta aina sodan loppuun saakka. Siihen loppuvat myös tiedot Tervajoen lotista.

Karjalaiset Porvoon Haikossa

Ilmo Kekkonen on kirjoittanut mielenkiintoisen kirjan Mikko ja Emma Koskelaisen sukuhaaran tarinasta vuosilta 1600–2000 nimellä Neljätoista polvea – 400 vuotta.

Taustaa

Kirjan historiikki-osassa käsitellään suvun karjalainen tausta, Viipurin seutu ja Vahviala samoin kuin suvun vaiheisiin dramaattisesti vaikuttaneet viime sotien vaiheet. Kirjoittaja toteaa esipuheessaan, että myös Vahvialan kunnan ja sen kirkonkylään kuuluneen Koskelan kyläkulman, tämän suvun alkukodin sekä Tervajoen kylän tarinat on koettu erityisen tärkeiksi. Onhan omakohtainen tieto katoamassa viimeisen Karjalassa eläneen sukupolven mukana. Tässä kuvauksessa Ilmo on onnistunut erinomaisen hyvin. Kirjan alkuosa sopisi kenelle hyvänsä ”koulujakin käyneelle” mainioksi Suomen historian oppikirjan kertaukseksi.

Varsin mielenkiintoinen on myös Porvoon maalaiskunnan Haikkoon kylän ja kartanon historia. Kylä oli alkuaan käsittänyt vain yhden yksittäistilan. Se kuului alkuaan Treksilän (Drägsby) kartanoon, josta se itsenäistyi v. 1760. Kartanon kukoistus alkoi kuitenkin vasta 1800-luvun loppupuolella, jolloin sen osti kenraaliluutnantti Sebastian Etter. Haikon maille vietti monia kesiä myös taiteilija Albert Edelfelt, jonka ateljee on nykyisin museona.

Haikon kartanon päärakennus paloi uudenvuoden yönä 1910-11. Vaikka jonkinlainen uusi rakennus saatiinkin aikaan, sen 50-vuotta rakenteilla ollut päärakennus valmistui vasta Leo Vuoriston ja vaimonsa Sadun (nykyisin Tiivola) ostettua kartanon ja rakennettua sen päärakennuksen valmiiksi hotellikäyttöön 1966. Kartanon nykypäivää kuvataan lehdessämme toisaalla, jos-

Lottapiirin lakkauttaminen

Tynkäpiirin toiminnassa oli omat hankaluutensa. Lopullisesti Viipurin piiri lakkautettiin 23.2.1941, jolloin sen osastot liitettiin muihin piireihin. Aikanaan toiminta tietysti viritettiin uudelleen jatkosodan mahdollistettua pääsyn takaisin kotiseudulle. Sitä ei kuitenkaan ole tässä yhteydessä käsitellä. Ehkäpä aiheeseen joskus palataan muistuttamaan jälkipolvia lottien arvokkaasta työstä yhteiskunnan hyväksi rauhan ja sodan vuosina.

Ilmo Kekkonen

sa kerrotaan toukokuussa avatusta Miina Äkkijyrkän uusimpien teosten näyttelystä.

Karjalaiset Haikkoon

Jatkosodan päätyttyä 1944 oli Porvoon maalaiskunnassa 900 evakkoa, joista n. 350 oli Vahvialasta. Evakkojen määrä oli kunnan asukasluvun huomioon ottaen varsin korkea. Heidän asuttamistaan helpotti kuitenkin se, että muuta asutusta oli suhteellisen vähän. Lisää väkeä tuli kuitenkin ajanaan myös muualta töihin mm. Hamarin telakalle, Tolkkisten selluloosatehtaalalle ja Porvoon sahalle.

Entiset Haikon kartanon takamaat olivat Eklöfin suvun omistaman osakeyhtiömuotoisen Gammelbackan kartanon hallussa. Niille muodostettiin joukko karjalaistiloja, joiden asukkaat olivat pääosin Vahvialasta Tervajoen ja Rakkolan kylistä. Näin syntyi Karjalaiskylä.

Neste Oy:n ostettua Sköldvikin kartanon Kulloosta ja lähtiessä rakentamaan öljynjalostamoaan muutti maalaiskuntaan paljon uutta väkeä. Tarvittiin lisää asuntoja, jolloin rakennettiin mm. Gammelbacka ostoskeskuksineen. Myös Karjalaiskylästä myytiin tulokkaille uusia tontteja. Näille alueille kätevät karjalaiset rakensivat talonsa ja muut asumuksensa. Alueet ovatkin tänään viihtyisiä ja olennainen osa Porvoon kaupunkia.

Ilmo Kekkonen mukaan evakkojen jälkeläiset ovatkin itse asiassa jo kaupungin kantaväestöä. Alueella elää jo neljäs polvi Mikon ja Emman jälkeläisiä. He ja heidän lapsensa ovat erinomaisia esimerkkejä siitä sodan kokeneesta sukupolvesta, joka kovaa työtä tehden on luonut perustan meidän nykyiselle hyvinvoinnillemme.

Tähän kirjaan kannattaa tutustua.

Heikki Koskelainen

Zachris (Sakari) Topelius

Suomalaisen itsetunnon kohottaja

Vanhempi ikäluokka muistanee hyvin Maamme kirjan, jota luettiin ainakin 1940-luvulla vielä kansakoulussa. Kirjahyllyssäni on pitkään ollut vuosi Topeliuksen kuoleman jälkeen v. 1899 julkaistun 16. suomenkielisen painoksen mukainen versio. Selailtuani sitä, tuli mieleen tutustua lähemmin Topeliukseen henkilönä ja kirjailijana.

Sukujuuret

Zachris Topeliuksen (1818 - 1898) sukujuuret johdavat 1600-luvulta Pohjanmaan Limingalle Ylä-Toppilan talonpoikaistaloon, josta 30-vuotisen sodan aikana 1600-luvulla nuori poika lähti Ouluun kauppiaan palvelukseen yleten lopulta liikekumppaniksi ja ajan tavan mukaan muutti nimensä; Toppisesta tuli paljon hienommalta kuulostava Toppelius. Tämän pojanpoika Mikael löysi puoliso kseen kristityn juutalaisen tytön, jolloin sukuun tuli myös taiteellista verta. Mikaelin poika Kristoffer taas koki mitä ihmeellisimpiä seikkailuja lapsena Isonvihan aikana, jolloin venäläiset kasakat kaappasivat hänet mukaansa Pietariin, josta hän kuitenkin onnistui pakenemaan Tukholman kautta takaisin Ouluun.

Kristofferin pojasta Mikaelista tuli aikansa ehkä tunnetuin kirkkomaalari Suomessa. Hän maalasi yli 50 vuoden aikana useampaan kuin 40 kirkkoon Suomessa. Hän avioitui puolalaista sukua olleen Limingalla asuneen ruotsalaisen upseerin Oclawitzin kauniin Maria tyttären kanssa. Mikael oli monipuolinen lahjakkuus. Hänen pojanpoikansa Zachris kuvaa isoisäänsä mm. seuraavasti: ”Hän syntyi täsmälleen 100 vuotta ennen Kalevalan ilmestymistä ja esiintyi suomalaisena runoilijana tasan 100 vuotta ennen aikaansa, samoin kun hän harjoitti maalaustaidetta 100 vuotta ennen Suomen Taideyhdistyksen syntymistä.”

Yhdestä Mikaelin yhdeksästä lapsesta eli Zachris Toppeliuksesta (1781-1831) tuli tässä esiteltävän kirjailija ja professori Zachris Topeliuksen isä. Ammatiltaan hän oli lääkäri, joka työskenneltyään aluksi Ruotsissa asettui v. 1812 Uudenkaarlepyyn kunnanlääkäriksi.

Isä Zachris oli jo nuorena merkinnyt muistiin vanhoja suomalaisia runoja, joita oli vielä saattanut kuulla Pohjois-Pohjanmaalla sekä karjalaisilta vaeltavilta maakauppailta. Poikansa ja kaimansa Zachris, jonka suomenkieli oli vain auttavaa, kertoo muistelmissaan suomalaisten runojen käyneen isälleen sitä rakkaammiksi, mitä harvemmin hänellä oli ruotsalaisen väestön keskuudessa tilaisuutta puhua lapsuutensa kieltä. Tuloksena näistä lauluista ja muistiinpanoista oli kokoelma Suomen Kansan Vanhoja Runoja, jotka valmiste-

livat Kalevalan tuloa ja joista viides ja viimeinen osa ilmestyi puoli vuotta kerääjän kuoleman jälkeen.

Elämänvaiheista

Zachris, jatkossa suomennettuna Sakari sai aluksi kotiopetusta ja oli sen jälkeen kolme vuotta Oulun koulussa, minkä jälkeen hänet lähetettiin Helsinkiin, missä hän asui kansallisrunoilija Runebergin kotona ja sai siellä yksityisopetusta. Ylioppilaaksi tultuaan suoritti fil.kand-tutkinnon 22-vuotiaana ja väitteli tohtoriksi 29-vuotiaana.

Oltuaan toimittajana sekä lyseon opettajana hänestä tuli historian professori yliopistoon 1854. Topeliuksen aloittaessa professorina hänen luentonsa koskettelivat alkuvuosina yksinomaan Suomen maantiedettä, jolla siihen aikaan ei ollut omaa oppituolia. Luentoja perusaineina hän käytti paitsi omia matkakokemuksia myös materiaalia, jota hän oli saanut eri puolilta Suomea toimittaessaan teostaan Finland Framstäldt i teckningar (1845-52 Suomi kuvissa).

Nykyinen nuorempi polvi ei varmaankaan Topeliusta juuri tunne. Mutta vielä ainakin 1940-50-luvuilla hänen tekstejään luettiin koulussa ja hänet tunnettiinkin koko kansan satusetänä (mm. Lukemisia Lapsille) ja esim. sadusta Koivu ja tähti, johon hän oli saanut idean isänsä isoisan Kristofferin pakomatkasta Pietarista Tukholman kautta Ouluun.

Samoihin aikoihin hän oli tullut tunnetuksi historiallisten romaanien kirjoittajana, mm. Välskärin Kertomukset ilmestyi alkuaan vv. 1851-60 jatkokertomuksena sanomalehdessä ja suomennettiin nopeasti. Muita paljon luettuja kirjoja olivat mm. Linnaisten vihreä kamari ja Lukemisia lapsille. Topelius oli myös runoilija, joka kirjoitti lisäksi oopperalibrettoja, joista ehkä tunnetuin on vieläkin esitettävä Kaarle-kuninkaan metsästys.

Parhaiten levinnyt oli kuitenkin Maamme-kirja, joka ilmestyi v. 1875 ja käännettiin heti suomeksi. Siitä tulikin tärkeä Suomen historian ja kulttuurin oppiväline kouluissa. Kirjasta tuli sekä luettu että pidetty, kiitos Topeliuksen erinomaisen aiheen ja tyylin hallinnan. Hänet tunnetaan myös ihailtuna satukirjailijana (mm. Lukemisia Lapsille)

Maamme-kirja toimi myös kotimaan maantiedon oppaana, olihan Topelius itse liikkunut laajalti Suomessa. Oulussa hän oli käynyt koulua ja Uudenkaarlepyyn ja Helsingin väliä hän oli paljon matkustanut. Vaimonsa kanssa hän oli myös tehnyt yli 1000 km pituisen matkan Itä-Suomeen

reitillä Helsinki – Porvoo – Viipuri – Lappeenranta – Punkaharju – Savonlinna – Kuopio – Saarijärvi – Ähtävä – Uusikaarlepyy.

Topelius oli paitsi sanomalehden toimittaja, professori ja kirjailija myös Yliopiston rehtori vv. 1875-88. Eläkepäivänsä hän vietti Sipoon Koi-vuniemessä paikalla, joka liitetään ensi vuonna Helsinkiin. Siellä hän myös kuoli 80-vuotiaana v. 1898.

Heikki Koskelainen

Karjalaisuudesta ja Karjalan Liitosta

Sukumme juuret löytyvät Karjalasta, Viipurin maa-laiskunnasta ja sen entisestä Vahvialan kylästä, joka yhdessä 14 muun lähikylän kanssa vuodesta 1921 muodosti Vahvialan kunnan ja seurakunnan. Näin lyhyeksi jäi kunnan ja seurakunnan itsenäinen elämä, mutta Vahvialan ja Viipurin hautausmaille on esivanhempamme haudattu. Meillä on tätäkin kautta vahvat siteet Karjalaan.

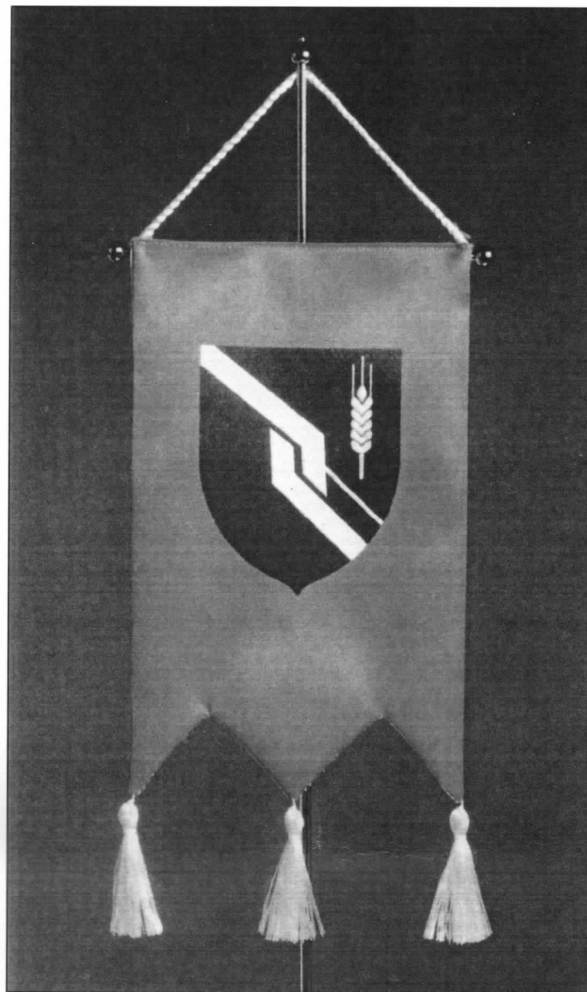
Sukuseuramme on perustamisestaan lähtien ollut myös Karjalan Liiton jäsen ja kuuluu myös Karjalaisten Sukuyhteisöjen Liittoon. Valitettavasti emme ole olleet kovinkaan aktiivisia liittoon päin, sillä sitä kautta voisimme saada paljonkin sekä ideoita että apua esim. sukututkimuksessa ja oman sukuperintömme vaalimisessa.

Meillähän on oma sukuviirimme, mutta Liitosta voimme myös hyviä lahjaideoita sukulaisillemme: Sellaisia ovat esim:

- Siirtoväen muistomitali kunniakirjoineen
- Monet Karjala-aiheiset kirjat
- Pitäjäkartat, mm Viipuri ympäristöineen
- Isännänviirit

Karjalan Liitto viettää ensi vuonna 70-vuotis-juhliaan mm. juhlaristeilyin helmikuun lopulla, juh-lavastaanotoin huhtikuussa ja järjestämällä Karjalaiset kesäjuhlat juhannusta edeltävänä viikonlop-puna Finnair Stadionilla Helsingissä. Näistä uskomme sukuseuramme jäsenten olevan kiinnostuneita. Nuorisoseura Karjalan Nuoret viettää 90-vuotisjuhliaan jo tämän vuoden lokakuussa Karjalatalolla sekä Malmitalolla Helsingissä (ks. lisää www.nuorisoseurat.fi).

Älkäämme unohtako yhteisiä juuriamme menetetyssä Karjalassa.

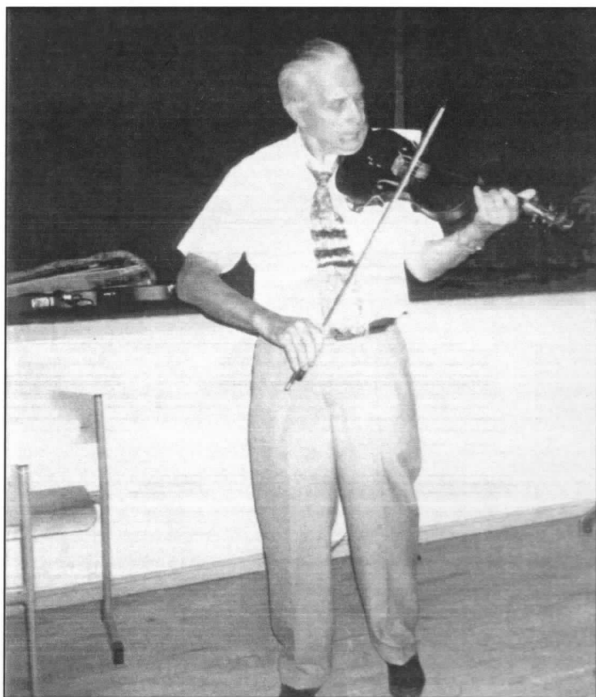

Taivaansiniseen taustaan puna-mustalla pohjalla oleva hopeinenpalkki hakoineen kuvaa luoteesta kaakkoon virtaavaa Koskelan jokea, joessa olevaa saarta sekä viljantähkä viitteenä maan viljelykseen.

27.7.1993 Ansiomerkkien jakotilaisuus Koskelan koskella. Maija-Liisa Laakso, Hannu Koskelainen, Ilmi Koskelainen, Heikki Koskelainen ja Pauli Vainikka

Joukostamme poistuneita:

*Pentti Sipiläinen, sukuviirimme suunnittelija ja sukuseuramme vanha jäsen oli taitava viulunsoittaja.
s. 31.7.1922 Vahvialassa, kuoli 18.3.2009 Porvoo.*

*Toini Ampuja os. Koskelainen
s. 27.7.1915 Vahvialassa, kuoli 26.2.2009 Porvoo.*

*Pirkko Koskelainen os. Suuronen
s. 2.12.1930 Vahvialassa, kuoli 12.1.2008 Porvoo.*

*Toini Peltonen, os. Koskelainen
s. 8.1.1924 Vahvialassa, kuoli 18.2.2009.*

15.8.1998 Ilmi ja Heikki Vahvialan hautausmaalla Pentti Sipiläisen suunnitteleman sankarivainajien muistomerkin vieressä.

50 vuotta

*Sukuseuramme johtokunnan varapuheenjohtaja Raija Putus vietti 50-vuotispäiviään vanhan hyvän ajan tyyliin runsaan vierasjoukon ympäröimänä Porvoon Ilolan Sommardahlin seurojentololla.
Kuvassa Raija miehensä Jukan kanssa.*

Koskelaiset

Vast. toimittaja	Heikki Koskelainen Leppisaarentie 10 C 00830 Helsinki puh. 09-755 33 57, 050-56 34 065 heikki.koskelainen@kolumbus.fi
Toimittaja	Pekka Koskelainen Hambonkaari 69 06500 Porvoo puh. 0400-918 375
Paino	Formato Print Oy, Porvoo formato@netti.fi
Julkaisija	Koskelaiden Sukuseura ry
Tilausmaksu	12 € sisältyy jäsenmaksuun Karjalanliiton jäsenmaksu + 6 €
Pankkitili	Nordea 126230-518535